

i Stedet for straks at tage det hele. Nu mener man fra Kreditforeningernes Side at burde pege paa, hvad der kan fremkomme ved paa denne Maade at lægge en Førsteprioritet paa Ejendommene, at Tidspunktet er inde til at sige til Regering og Rigsdag: I er vel klare over, hvad dette her vil betyde?

Den højtærede Indenrigsminister talte om, at vi fra konservativ Side vilde være med til den Uretfærdighed, som det var at lade den sidste Femtedel af Hartkornsskatten forsvinde. Fra Landstingets Højres Side gjorde man i 1903 opmærksom paa, hvilken Forskydning det Forhold kunde afstedkomme, men man var fra den Side, der da vilde gennemføre dette, klar derover og mente, at det vilde være en retfærdig Ordning at faa det udlignet paa flere. Naar vi altsaa paa det nævnte Tidspunkt har gjort opmærksom paa Forholdene, men man alligevel mente, at den vedtagne Ordning var det rette, hvorfor skulde vi saa nu, da Loven er ved at løbe ud paa dette Punkt og faa sin fulde Konsekvens, gøre Indsigelse, naar man allerede den Gang havde beregnet, at det vilde gaa saadan? Som ogsaa fremført har vi Indtrykket af, at man gerne vil noget nyt og uprøvet, man kan ikke en Gang vente, til Loven er sket Fyldest, indtil Hartkornsskatten er gaaet helt over paa Ejendomsskylden, og jeg er overbevist om, at da man i 1903 vedtog Ejendomsskyldloven, mente man, at man var naaet til det yderst retfærdige, og at det var meget bedre end det, man havde. Der var vel Indvendinger den Gang saavel som nu, men der var ikke gaaet saa forfærdelig mange Aar, før man saa, at det var rent galt, hvad man havde foretaget, og Grunden er den, at det kom til at hvile paa et bredere Grundlag. Det er nemlig nemmere at lægge en Særskat paa Jorden og Ejendomsbesidderne, de er ikke saa mange og kan ikke gøre saa meget Vrøvl, hvorimod man paa denne Maade her faar alle med.

Jeg har talt om Vanskelighederne ved Vurdering, det gælder ogsaa Skovene. Det ærede Medlem Hr. Wilmann var ogsaa inde paa det Spørgsmaal i sin Tale. Jeg glemte det, sidste Gang jeg havde Ordet, men jeg vil pege paa det her, at det er et meget vanskeligt Punkt at komme ind paa at vurdere Jorden i Skovene for sig og

Træmassen for sig; jeg ved, at der har været begaaet store Uretfærdigheder ved disse Vurderinger, og at Skovejere paa den Maade er blevet beskattet meget stærkere, end Landejendommene er, og det vil jeg derfor meget gerne henstille, at der kunde rettes noget ved, naar vi nu har hele denne Sag til Behandling.

Den højtærede Minister sagde, at det konservative Folkeparti havde svinget, og nævnte, at da afdøde Folketingsmand Raffnsø sidst talte om den Sag, udtalte han, at han var Tilhænger af det Princip, at man skulde have lige Skat paa lige Jord. Jeg kan sige til den højtærede Minister, at vi staar paa det samme Standpunkt. Men det var ved en første Behandling, at Folketingsmand Raffnsø i sin Tid sagde dette, og han haabede, at man skulde naa til et retfærdigt Grundlag ved Behandlingen af det omhandlede Lovforslag, saa man kunde faa en retfærdig Vurdering; men det viste sig altsaa umuligt at faa gennemført, idet man blev ved denne tilfældige Vurdering, og derfor viste det sig, at det konservative Folkeparti stemte imod det paagældende Lovforslag, fordi det ikke hvilede paa et retfærdigt Grundlag. Hvis der kan naas et saadant — og det mener vi der kan gennem Ejendomsskylden ved at give et større Fradrag — vil vi holde paa Ejendomsskylden som det rigtige. Den højtærede Minister sagde, at de Eksempler, jeg havde fremdraget fra Thisted, ikke var ganske rigtige; jeg indrømmer, at jeg sagde 4 Kr. pr. Kvadratalen, men det var, naar man regnede det ud — jeg har ogsaa rettet det i Fortrykket —, kun 3 Kr.; den samme Mand vilde komme af med lige saa meget i Indkomstskat som i Jordskat. Det er meget muligt, men det ved man ikke rigtig. Der er i alt Fald en stor Fare ved at have let Adgang til at faa Penge i Kassen, for saa bliver man let lidt mere flot, end naar man skal op paa en høj Skatteprocent; for det holder Kommunalbestyrelserne ikke af, og saa maa man spare; men naar der aabnes Adgang til at faa flere Penge ind, saa bliver man maaske mere villig til at anvende dem. I hvert Fald — og det laa ogsaa i det Eksempel, jeg nævnte — Jorden, som den paagældende har, bliver ikke mere værd ved, at man lægger en Skat paa ham,